

KINKER, tji'ngk'r, m. sing. (fam.) Kinkig karl, gosse.

KINKIG, a. 2. 1) (om person) Öfverdrivet noga, grannlaga, ömtålig, ordentlig. *K. att göra till lags.* *K. på mat.* *Han är k. i den delen.* *K. att ha att göra med.* — 2) (om sak) Svår att afgöra, att reda sig ur, att komma till rätta med. *En k. fråga.* *K. belägenhet, ställning.* *K. sak, omständighet.* *Ett k-t göra, förelag.* — *Syn. Se Svår. — Kinkigt, adv.*

KINKIGHET, f. 3. Egenskapen att vara kinkig. *En människas k. Döm om k-en af min ställning.*

KINKPÅSE, m. 2. pl. — påsar. (fam.) Se *Kinkblåsa.*

KIOSK, kiå'ssk, m. 3. (turk.) Lusthus med tälttak i en trädgård.

KIP, m. 2. (skepp.) Inskärning.

KIPA, v. a. 1. (sjöt.) *K. ankaret*, sedan det blifvit kattadt, bringa ena flyet upp på bogrelingen och der fastsurra det. — *Kipande*, n. 4. o. *Kipning*, f. 2.

KIPPA, v. a. 1. Egentl.: rycka. *K. ned skorna*, gå värdslost med skor, så att de baktill blifva nedtrampade, d. v. s. göras till hasor.

KIRURG, tji'urrig, m. 3. (från grek.) Fältskär. [Chir.—]

KIRURGI, tji'urrji', f. 3. Fältskärskonst. [Chir.—]

KIRURGISK, tji'urrjisk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på fältskärskonsten. [Chir.—]

KIS, tji's, m. sing. (mineral.) Förening af svavel med jern eller koppar. — *Ss. K-artad, -haltig, -åder.*

KISA, tji'sa, v. n. 1. Blicka kärligt med halft tillslutna ögon. — *Kisande*, n. 4.

KISEL, tji's'l, m. sing. (mineral.) En af metalloiderna. Kallas äfv. Kiseljord. — *Ss. K-artad.*

KISELJORD, f. sing. 1) Se *Kisel.* — 2) Se *Kiselsyra.*

KISELSAND, m. sing. Sand, som består af söndermuldade kiselstenar.

KISELSKIFFER, m. sing. (mineral.) Varietet af quartz, som håller kiseljord med något lera, jernoxid och kol. *Svart k. användes till beröring af guld och silfver*, och kallas *Probersten.*

KISELSTEN, m. 2. Sten, hvori kiseljord är den öfvervägande beståndsdel.

KISELSYRA, f. 1. (kem.) Kisel i förening med en viss mängd syre. Kallas äfv. Kiseljord.

KISS ell. **KISSE** (k hårdt), m. 2. pl. *kissar*. (fam.) Smekande eller skämtsam benämning på en katt. Brukas mest i tillal. *K., k!*

KISTA, f. 1. Ett slags huserådssak af trä, som brukas till förvaring af åtskilliga saker, såsom penningar, kläder m. m., fyrkantig och försedd med ett platt lock, som stänges medelst lås. *Stor, liten k. Packa i, taga upp ur k-tor.* — *Ss. Kistlock, -lås, -nyckel.*

KISTBOTEN, m. 2. pl. — *bottnar.* Botten af en kista. *Gömma på k. Lägga sina penningar på k.*, låta dem ligga oförrättade i sin penningkista, i sin pulpet.

KISTLÅDA, f. 1. Liten låda på sidan af en kista.

KISTMÅLARE, m. 3. Handverksmålare på landet, som isynnerhet målar kistor.

KISTNOT, f. 3. Fordom bruklig fyrkantig musiknot, som hade två taktars valör.

KISTPIPA, f. 1. Jagtgevärspipa, till mer än

hälften af sin längd fyrkantig, med tre ingraverade ränder längs ofvanpå.

KISTVERK, n. 3. Ett slags fordom brukligt vattenuppfodringsverk.

KISÖGA, n. 4. pl. — *ögon.* 1) *K-ögon*, kisansögon. — 2) (fam.) *K-öga*, qvinna, som kisar med ögonen.

KISÖGD, a. 2. 1) (ursprungl.) Som har små, aflånga ögon. — 2) Som kisar med ögonen.

KITSLIG, **KITSLIGHET**, se *Kittslig, Kittslighet.*

KITS, ki'tts, m. 3. Ett slags jakt med gaffel.

KITT, tji'tt, n. 3. Deglik, mjuk massa, som småningom genom förduunstning förändras, och begagnas att luft- och vattentätt förbinda särskilda stycken, att fylla springor, hoplaga vissa söndriga saker, m. m. *K. finnes af ganska många olika slag.* — Har åtskilliga sammansättningar, såsom: Glasnästarkitt, Stenkitt, m. fl.

KITTA, v. a. 1. Hopfoga, förbinda, ell. täta, fylla med kitt. *K. fönster.* — *Kittande*, n. 4. o. *Kittning*, f. 2.

KITTEL, tji'tt'l, m. 2. pl. — *kittlar*, eller **KETTEL**, **KETTIL**, tji'tt'l, m. 2. pl. — *kettlar*. (i fornspråket *Katil*) Djupt, för det mesta rundt, öppet kärl af metall, med kupigt hvälfd botten, vanligtvis utan fötter, men med en upptill fästad ring att bära med, och begagnadt till olika behof, hvaraf Kok-, Brygg-, Fisk-, Färgkittel, m. fl. *Koka i k.* (Ordspr.) *Kära k., sota inte grytan*, man bör icke lasta andra, när man sjelf icke är bättre än de. — *Ss. K-botten, -ring, -sot.*

KITTELBÖTARE, m. 3. (gam.) Se *Kittelflickare.*

KITTELDAL, m. 2. Rund dal, på alla sidor omsluten af höjder.

KITTELFICKARE, m. 3. En, som lagar kittlar o. d.

KITTELFÄRG, m. 3. (fabr.) Rödt tryck på bomulls- eller linväf.

KITTELHAKE, m. 2. pl. — *hakar*, eller **-KROK**, m. 2. Hake, krok, hvarpå en kittel hänges.

KITTELSLAGARE, m. 3. En, som förfärdigar kittlar.

KITTELSLAGARE-HYTTA, f. 1. Ställe, der fyrsidiga messingsplåtar skäras till runda, för att sedan förarbetas till kittlar.

KITTELSTEN, m. 2. (mineral.) Se *Tuff.*

KITTLA, v. a. 1. Genom beröring eller rifning på en människas kropp, medelst nervretningen, framkalla en känsla, som är på en gång både behaglig och smärtsam. *K. någon i sidan, under fötterna.* — 2) (fig.) Smickra. *K. ens högmod, egenkärlek.* — *Kittlande*, n. 4.

KITTLARE, m. 3. (anat.) En liten spetsig kroppsdel i qvinnohögden. Clitoris.

KITTLIG, a. 2. Som vid minsta beröring erfar en känsla af kittling.

KITTLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara kittlig.

KITTLING, f. 2. 1) Handlingen, då man kittlar. — 2) Den känsla, man erfar, då man blir kittlad.

KITTNING, f. 2. Förrättningen, då man kittlar.

KITTSLIG, a. 2. 1) Fallen för att göra spe af andra. *En k. ung glop.* — 2) Som förråder en sådan fallenhet. *Eu k-t beteende.* — *Kittsligt*, adv.

KITTSLIGHET, f. 3. Fallenhet för att göra spe af andra.